

Άγ. Ιωάννης Δαμασκηνός

/ [Πεμπτούσία](#)

Image not found or type unknown

Τον Βίον του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Ιωάννου του Δαμασκηνού συνέγραψεν το πρώτον αραβιστί ο ιερομόναχος Μιχαήλ, από την Μονήν του Αγίου Συμεών του εν Θαυμαστώ Όρει πλησίον της Αντιοχείας, κατά το έτος 1085 με την βοήθειαν πιθανώς του Πατριάρχου Αντιοχείας Ιωάννου. Ο Βίος αυτός μετεφράσθη εις την ελληνικήν δια πρώτην φοράν υπό του Σαμουήλ, Μητροπολίτου Αδάνων (μεταξύ 1086-1100), κατόπιν δε υπό του Πατριάρχου Ιεροσολύμων Ιωάννου του Η΄(1106-1156), εις την μετάφρασιν δε αυτήν βασίζεται ο ολίγον τι εκτενέστερος Βίος του Αγίου, γραμμένος από τον Πατριάρχην Ιεροσολύμων Ιωάννην τον Θ΄ τον Μερκουρόπουλον (1156-1166).

Ο άγιος Ιωάννης εγεννήθη εις την Δαμασκόν κατά το δεύτερον ήμισυ του Ζ΄ αιώνας «εκ χριστιανών και ορθοδόξων γονέων καταγόμενος». Ο πατήρ του, ονόματι Σέργιος εκ της παλαιάς οικογενείας Μανσούρ, ήτο «ανήρ τα μάλιστα ευσεβής», αλλά και επιφανής και πλούσιος και είχε το αξίωμα του «επιτρόπου (διοικητού) των δημοσίων πραγμάτων» ή του «λογοθέτου» εις τα ανάκτορα του Χαλίφου της Δαμασκού (του Άμπδ-ελ-Μαλέκ: 685-705). Μετά το βάπτισμα του Ιωάννου η μητέρα του εκοιμήθη και ο πατέρας του υιοθέτησε ένα ορφανό παιδί, τον γνωστόν ως αδελφόν του αγίου Δαμασκηνού, τον εξ Ιεροσολύμων Κοσμάν τον Μελωδόν (μετέπειτα επίσκοπον Μαϊουμά), διότι ήτο άνθρωπος λίαν φιλόχριστος και φιλόανθρωπος και την μεγάλην περιουσίαν του «εις αιχμαλώτων λύτρον συνεχώς επεμέτρει». Είχε δε και την φροντίδα όχι μόνον δια την σωματικήν ανατροφήν των τέκνων του αλλά και δια την κατά Χριστόν παιδείαν των: «όπως αν την αλογίαν καθυποτάξαιεν και βασιλείς ορθώσι παθών και τους αγρίους θήρας, τους δαίμονας, κατατρώσαιεν».

Ως διδάσκαλον των τέκνων του ο Θεός του έδωσε ένα σοφόν και άγιον μοναχόν, τον οποίον είχεν εξαγοράσει από την αιχμαλωσίαν των Σαρακηνών.

Ούτος ήτο ο εκ Καλαβρίας Κοσμάς, «την τύχην μοναδικός, την φρόνησιν σταθιρός, τον βίον θεοειδής, το είδος σεμνοπρεπής». Ήτο μορφωμένος θεολογικώς, φιλοσοφικώς και ασκητικώς, ικανός να μεταδώση εις τους άλλους «όσα ψυχήν εξεικονίζειν οίδε προς το Πρωτότυπον», προς τον Θεόν.

Ο Κοσμάς διδάσκει τον Ιωάννην και τον Κοσμάν την ανθρωπίνην και την θείαν σοφίαν, τ.ε. την φιλοσοφίαν (αριθμητικήν, γεωμετρίαν, αστρονομίαν, μουσικήν, ρητορικήν, διαλεκτικήν και ηθικήν) κατά Πλάτωνα και Αριστοτέλη, και την ορθόδοξον Θεολογίαν κατά τους αγίους Πατέρας.

Ιδιαιτέρως τους διδάσκει την άσκησιν εις την προσευχήν και την ταπείνωσιν: «δειν γαρ έκρινε πρώτως και ψυχήν και γλώσσαν και νουν ευχαίς αγιάζεσθαι», θέτων προ πάντων ως «θεμέλιον... την ταπείνωσιν».

Χάρις εις την υπακοήν και την σοφίαν των οι δύο νέοι προέκοπτον ταχέως, παραμένοντες όμως πάντοτε εν ταπεινώσει, όπως λέγει ο Βίος διά τον Ιωάννην: «ουκ εφυσιούτο τη γνώσει, αλλ΄ εταπεινούτο τω έρωτι της μυστικωτέρας σοφίας». Μετά ταύτα ο διδάσκαλός των, ο μοναχός Κοσμάς, παρεκάλεσε τον πατέρα του να του επιτρέψη να αναχωρήση εις τα Ιεροσόλυμα, όπου εκατεβίωσε εις την Μονήν του Αγίου Σάββα.

Μετά τον θάνατον του πατρός του Ιωάννου ο χαλίφης της Δαμασκού (Ουαλίδ ο Α΄: 705-715) τοποθετεί τον Ιωάννην εις την θέσιν του «πρωτοσυμβούλου». Από την

περίοδον αυτήν αρχίζει μάλλον ο άγιος Δαμασκηνός την συγγραφικήν του δράσιν, όπως φαίνεται από το έργον του «Κατά μονοφυσιτών Ιακωβιτών εκ προσώπου Πέτρου επισκόπου Δαμασκού» κ.ά. Εκείνον τον καιρόν εις το Βυζάντιον αυτοκράτωρ ήτο ο Λέων Γ΄ ο Ίσαυρος (716-741), ο οποίος ήρχισε, όπως είναι γνωστόν, τον διωγμόν εναντίον των αγίων Εικόνων, ονομάζων αυτάς είδωλα και καταστρέφων αυτάς, ακόμη δε και τα άγια λείψανα των Αγίων και τους ιερούς ναούς και τα μοναστήρια. Το 726 εξέδωσε ο Λέων το πρώτον του διάταγμα εναντίον των αγίων Εικόνων και το 730 εκδίδει και το δεύτερον, εξορίσας προηγουμένως τον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως άγιον Γερμανόν. Ακούσας αυτά ο άγιος Ιωάννης και κινηθείς υπό του Αγίου Πνεύματος «τον ζήλον μιμείται του Ηλιού».

Αμέσως μετά το πρώτον διάταγμα του εικονομάχου αυτοκράτορος γράφει τον Πρώτον του επιστολιμαίον λόγον «Προς τους διαβάλλοντας τας αγίας Εικόνας» και τον αποστέλλει εις γνωστούς του χριστιανούς εις την Κωνσταντινούπολιν, υπερασπίζων «την σχετικήν των θείων εκτυπωμάτων προσκύνησιν». Το στόμα του Δαμασκηνού εξέφραζε την ορθόδοξον συνείδησιν όλης της Καθολικής Εκκλησίας: «Πρώτον μεν ουν απάντων, οίόν τινα τρόπιν ή θεμέλιον τω λογισμώ καταπήξας, την της Εκκλησιαστικής θεσμοθεσίας συντήρησιν, δι΄ ης σωτηρία προσγίνεσθαι πέφυκε...

Μη καινοτόμει, μηδέ μέταιρε όρια αιώνια, α έθεντο οι πατέρες σου...

Ουκ ανεξόμεθα νέαν πίστιν διδάσκεσθαι...

Ουκ ανεξόμεθα άλλοτε άλλα φρονείν και καιροίς μεταβάλλεσθαι...

Ου βασιλέων εστί νομοθετείν τη Εκκλησία...». Ο Δεύτερος του Δαμασκηνού λόγος, που αποτελεί μίαν απλοποιημένην σύνοψιν του Πρώτου, εγράφη κατά το έτος 1730 μετά την εξορίαν του Πατριάρχου Γερμανού. Οι δύο αυτοί λόγοι είχαν μεγάλην απήχησιν εις το ορθόδοξον πλήρωμα της Βασιλευούσης και εις όλην την αυτοκρατορίαν, διότι «τάς απάντων είλκε ψυχάς προς την σχετικήν των θείων εκτυπωμάτων προσκύνησιν».

Ο Βίος μας αναφέρει εν συνεχεία ότι ο αυτοκράτωρ Λέων δια να εκδικηθή τον Άγιον συκοφαντεί αυτόν εις τον χαλίφην της Δαμασκού ως προδότην και δια τούτο ο χαλίφης «ευθύς κελεύει την δεξιάν κοπήναι του Ιωάννου». Τον «ονειδισμόν του Χριστού» δέχεται ο Άγιος, αλλά μετά το θαύμα της Παναγίας, η οποία συμπαθούσα εις την θερμήν προσευχήν του Ιωάννου δια της θαυματουργικής Εικόνας της θεραπεύει την δεξιάν του, ο ομολογητής της Ορθοδοξίας αποχωρεί από τα αραβικά ανάκτορα και «Χριστόν ηκολούθησε, μείζονα πλούτον ηγησάμενος των εν Αραβία θησαυρών τον ονειδισμόν του Χριστού.

Αφού εμοίρασε τα υπάρχοντά του εις τους πτωχούς, αναχωρεί εις την Μονήν του αγίου Σάββα, μαζί με τον πνευματικόν αδελφόν του Κοσμά και τον ανεψιόν του Στέφανον τον Σαββαίτην, συμπαραλαβών και την θαυματουργικήν Εικόνα της Παναγίας. Είναι γεγονός αναμφισβήτητον ότι η συμβολή του αγίου Ιωάννου του Δαμασκηνού εις την καταπολέμησιν της εικονομαχίας ήτο αποφασιστική, δια τούτο και προσεπάθει ο αυτοκράτωρ να τον πολεμήση παντοιοτρόπως.

Ο θείος Δαμασκηνός ανέπτυξε την θεολογίαν των Εικόνων και απέδειξεν σαφέστατα ότι η προσκύνησις των αγίων Εικόνων υπήρχεν ανέκαθεν εις την παράδοσιν της Εκκλησίας. Έγραψε και τον Τρίτον λόγον του υπέρ των αγίων Εικόνων, τον εκτενέστερον και συστηματικότερον, προς το τέλος του 730, και πιθανώς να συνετέλεσεν ο ίδιος εις τον κατά το αυτό έτος αναθεματισμόν του εικονομάχου Λέοντος υπό των επισκόπων της Ανατολής. Εις την Μονήν του αγίου Σάββα ο άγιος Ιωάννης επέρασεν όλην την στενήν οδόν της μοναχικής ασκήσεως: υπακοήν, εκκοπήν θελήματος, ταπείνωσιν.

Ο τότε ηγούμενος της Λαύρας Νικόδημος τον παρέδωσεν εις ένα γέροντα («ανδρί πολλά τη πείρα μαθόντι και γνώσιν έμπρακτον έχοντι»), ο οποίος «το καλόν θεμέλιον πρώτον αυτώ υποτίθησι, το μηδέν πράττειν ιδίω θελήματι», και απαγορεύει εις αυτόν να δεικνύη την γνώσιν του ή και να γράφη καθόλου, ασκών «σιωπήν μετά συνέσεως».

Ο Βίος αναφέρει συγκινητικά παραδείγματα της τελείας υπακοής και ταπεινώσεως του Αγίου, «χωρίς γογγυσμών και διαλογισμών», όπως π.χ. εκείνο όταν επήγε καθ' υπακοήν εις την Δαμασκόν δια να πωλήση «τας σπυρίδας, ας εργόχειρον είχεν». Μίαν ημέραν η θλίψις ενός αδελφού μοναχού -λόγω του θανάτου του αδελφού του- έκαμε τον Δαμασκηνόν να παραβή την απαγόρευσιν του γέροντος.

Δια να παρηγορήση τον λυπημένον μοναχόν συνέθεσε ο Άγιος και έψαλε το γνωστόν τροπάριον «Πάντα ματαιότης τα ανθρώπινα», που ψάλλεται και μέχρι σήμερον εις την ακολουθίαν της κηδείας. Δια τούτο ο γέρων τον εξεδίωξε από το κελλί του και από το μοναστήριον, κατόπιν δε της παρακλήσεως των άλλων

πατέρων τον εδέχθη πάλιν, αλλά του επέβαλεν ως επιτίμιον να καθάριση ολόκληρον τον χώρον της Μονής και τα αποχωρητήρια, πράγμα το οποίον ο Ιωάννης έκαμε με προθυμίαν και ταπεινώσιν. Από τότε, κατά μίαν αποκάλυψιν της Παναγίας εις τον γέροντα, του επιτρέπεται να συνθέτη εκκλησιαστικά ποιήματα και να γράφη τα θεολογικά του συγγράμματα.

Ο Άγιος Δαμασκηνός χειροτονήθη εις πρεσβύτερον από τον «τρισμακάριστον Πατριάρχην της αγίας Χριστού του Θεού ημών πόλεως Ιερουσαλήμ» Ιωάννην τον Ε΄ (706-735), και έμεινε ένα διάστημα εις τον ναόν της Αναστάσεως ως «πρεσβύτερος της αγίας Χριστού του Θεού ημών αναστάσεως», οπότε και εξεφώνησε τους γνωστούς Λόγους εις την Παναγίαν και άλλους. Πιθανόν να ήρχετο και συχνότερα εις τα Ιεροσόλυμα προς τον Πατριάρχην Ιωάννην, πάντως τον περισσότερον χρόνον της ζωής του ο Άγιος επέρασεν εις την Λαύραν, ασκητεύων εις ένα μικρόν σπήλαιον και ασχολούμενος με την αγίαν υμνογραφίαν και την άνωθεν Θεολογίαν. Εκοιμήθη ο άγιος Ιωάννης «εν ειρήνη και γήρα βαθεί» την 4ην Δεκεμβρίου, οπότε και τελείται η μνήμη αυτού, κατά τα μέσα του Η΄ αιώνος, πάντως προ της Ζ΄ Οικουμενικής Συνόδου, εις την οποίαν εθριάμβευσεν η ορθόδοξος θεολογία του περί της τιμητικής προσκυνήσεως των αγίων Εικόνων της ενσάρκου Οικονομίας του Σωτήρος Χριστού, της Παναγίας και των Αγίων. Οι Πατέρες της Ζ΄ Συνόδου τον επευφήμησαν μαζί με άλλους δύο αγίους ομολογητάς, τον Γερμανόν Κωνσταντινουπόλεως και Γεώργιον τον Κύπριον: «Γερμανού του ορθοδόξου, αιωνία η μνήμη•

Ιωάννου και Γεωργίου, αιωνία η μνήμη•

των κηρύκων της αληθείας, αιωνία η μνήμη.

Η Τριάς τους τρεις εδόξασεν, ων ταις διαλογαίς αξιωθείημεν, οικτιρμοίς τε και χάριτι του πρώτου και μεγάλου Αρχιερέως Χριστού του Θεού ημών, πρεσβευούσης της αχράντου Δεσποίνης ημών της Αγίας Θεοτόκου και πάντων των Αγίων». Ο δε Πατριάρχης Ιεροσολύμων Ιωάννης, τελιώνοντας τον Βίον του Δαμασκηνού λέγει: «Προς Χριστόν ανέδραμεν, ον ηγάπησε, και νυν ουκ εν εικόني τούτον ορά, ουκ εν εκτυπώματι προσκυνεί, αλλ΄αυτόν οπτάνεται κατά πρόσωπον, ανακεκαλυμμένω προσώπω βλέπων την δόξαν της Μακαρίας Τριάδος».

Πηγή: «Εισαγωγή» εις Αγ. Ιωάννου του Δαμασκηνού, Η Θεοτόκος - τέσσερις θεομητορικές ομιλίες, εκδ. Αποστολικής Διακονίας, Αθήνα 1995[3].